

gaard) før udtalte, men paa den anden Side vil jeg dog, da jeg taler om den Paragraf, tilføje, at den Bestemmelse, at Kommunen paa det Sted, hvor den trængende opholder sig, har Ret til at bestemme, hvad der skal ydes den trængende, er en af de Bestemmelser i Lovforslaget, som har glædet mig mest, thi det er netop af uendelig stor Betydning for den fattige, at det ikke er Forsørgelseskommunen, der ene raader i saa Henseende, og at Opholdskommunen har Retten til at bestemme, hvor meget der skal ydes den trængende, og saa længe det er saaledes, mener jeg, at det er af ganske overordentlig Betydning for de fattige. Jeg veed saa godt fra den Tid, da jeg, som sagt, selv havde med det at gøre, hvor meget Brøvl man havde med Striveri frem og tilbage. Den ene Kommune foreslog, at der skulde gives den trængende saa meget, men Opholdskommunen sagde nej, og paa den Maade skændtes og kæbledes man frem og tilbage i det uendelige. Nu er det klaaret fast, at Opholdskommunen er den bestemmende og Forsørgelseskommunen den, der udreder, og det tror jeg, er et meget heldigt Forhold, og jeg ønsker, som sagt, at det maa vise sine gode Virkninger, men jeg ønsker tillige, at det, som jeg før tillod mig at sige, maa blive gjort klart og tydeligt, under hvilke Betingelser de trængende kunne fordres tilbage. — Med Hensyn til Retten til at eftergive Fattigunderstøttelse, da er det jo et meget tilbent Spørgsmaal. Det ligger for mig klart og tydeligt, at den Ret til at eftergive Fattigunderstøttelse maa Kommunalbestyrelserne ubetinget beholde, men et andet Spørgsmaal er, hvor lang Tid der skal gaa, for at den, der har modtaget Understøttelsen, skal være berettiget til at fordre den eftergivet. Jeg er ikke fuldstændig klar over, om de 2 Aar paa sig, eller hvor lang Tid der i saa Henseende skal gaa. Jeg vilde ønske, at den, der har modtaget et saadant Bidrag, maatte kunne faa det eftergivet mindst efter 2 Aars Forløb, men jeg tør alligevel ikke i dette Øjeblik tage noget bestemt Standpunkt overfor dette Spørgsmaal, og jeg vil derfor afvente senere Udtalelser af ærede Medlemmer i den Anledning. Men, som sagt, over det første Punkt er jeg fuldstændig klar. — Med Hensyn til Straffebestemmelserne, da staar det heller ikke rigtig klart for mig, at det kan overdrages Bestyrerne for Anstalterne, efter Samtykke af Politimesteren, at afstraffe de Menneffer, som opholde sig paa de Anstalter. Jeg tror, det er en temmelig vidtgaaende Myndighed, der er lagt i disse Menneffers Hænder, og jeg vilde meget

gerne ønske, at der kunde ske Indstrækning i saa Henseende, navnlig at Bestemmelsen om forpørlig Rejselse maatte gaa ud. Uendingsforslaget under Nr. 37, der lyder saaledes: „Dog skal den, der i to paa hinanden følgende Aar har haft fast Bopæl i en Kommune, i hvilken han ikke er forsørgelsesberettiget, uden i den Tid at have nydt Fattigunderstøttelse, og som ved nære Slægtsskabsforbindelser er knyttet til Opholdskommunen, ikke senere uden sit Samtykke kunne hjemsendes fra denne Kommune til sin Forsørgelseskommune, saafremt vedkommende Overvrighed ikke finder, at Forsørgelseskommunen er særlig brøstholden overfor Opholdskommunens Forsørgelsesmaade“, kan jeg ikke rigtig saa til at rime. Jeg kan godt forstaa, at den Tante kan være opstaaet hos det ærede Udvalg, at Slægtsskabsforhold have Betydning, og det har det selvfølgelig. Naar jeg som fattig trængende opholder mig paa et Sted, hvor jeg har Slægt og Venner, ligger det jo nær, at jeg ikke saa let kommer til at trænge eller til at føle den fattiges Byrde saa haardt, som naar jeg kommer til at leve paa et Sted, hvor jeg er mellem lutter fremmede. Altsaa, jeg forstaaer saa godt den til Grund liggende Tante, men paa den anden Side tror jeg, at det ogsaa vil være vanskeliggøre Forholdet, naar denne Tilføjning kommer til: saafremt vedkommende Overvrighed ikke finder, at Forsørgelseskommunen er særlig brøstholden overfor Opholdskommunens Forsørgelsesmaade. Dette sidste vilde jeg meget nødig, skulde være med. Thi skal det udrette noget virkelig godt, saaledes at det kommer den trængende til Gode, at han har Slægt og Venner og altsaa kan komme til at leve under heldigere og bedre Forhold i den Kommune, hvor han bor, end ved at blive dreven tilbage til sin Forsørgelseskommune, kan det saa uhyre let forstyrres ved, at de andre komme og sige: Nej, min kære Ven, det kan ikke nytte noget, for vi kommer til at betale meget mere for dig paa det Sted, end vi kunne have dig for her hjemme, vi have en Fattiggård, hvor vi i Virkeligheden kunne have dig meget billigere. Det tror jeg ikke er heldigt, og jeg skal derfor henstille til det ærede Udvalg, da det nu en Gang har haft den smukke Tante, vil jeg kalde det, at ville hjælpe den trængende til, at han kommer til at leve paa det Sted, hvor han befinder sig bedst, saa at gøre Skridtet fuldt ud og sige, at han skal have Lov til at blive der, selv om Opholdskommunen føler sig en Smule brøstholden derved. Hermed skal jeg slutte.